

življenje povzdigne v čaroben obred, kjer tišina subtilno pripoveduje zgodbe in domišljija nežno zaznamuje vsako potezo čopiča. Če si dovolimo gledati dovolj natančno, je vsak svet, še tako majhen, lahko celovit. In prav v tej zmožnosti pozornega, sočutnega pogleda se lahko razkriva ena najtišjih, a najtrajnejših moči umetnosti.

– Nina Šardi

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Nina Šulin je 2008 diplomirala na oddelku za likovno umetnost na Pedagoški fakulteti Univerze v Mariboru in leta 2014 magistrirala na oddelku scenskega oblikovanja, smer kostumografija, na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo Univerze v Ljubljani. Imela je čez 30 samostojnih in več odmevnejših skupinskih razstav v tandemu z Natalijo R. Črnčec. Deluje kot kostumografka, ilustratorka, scenografka, izdelovalka lutk in mentorica likovnih, konceptualnih ter lutkovnih delavnic in kot učiteljica likovne umetnosti.

Nina Šulin
SVET, POLN DROBNIH ČUDEŽEV
17. 12. 2025–17. 1. 2026

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
Odpiralni čas: od torka do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure; zaprto ob nedeljah, ponedeljkah in praznikih.

Nina Šulin

SVET, POLN DROBNIH ČUDEŽEV

17. 12. 2025–17. 1. 2026

artKIT

Ilustracija predstavlja in razkriva močno sposobnost preoblikovanja in utrjuje svojo vlogo kot samostojen likovni izraz sodobnega umetniškega ustvarjanja tako od dokumentarnega orodja do svobodne avtorjeve vizualne poetike ter od obrobnega žanra do osrednjega medija vizualnega čutenja in mišljenja. Ilustracija je zgodovinsko dolgo veljala za podporni medij, ki je bil vezan na besedilo, ali didaktično, ali pripovedno funkcijo. Razvojni lok ilustracije sega od ritualne prazgodovine, preko alegoričnega srednjega veka, iluminiranih rokopisov, znanstvene natančnosti novega veka in literarne izraznosti vse do sodobne pluralnosti, kjer ilustracija živi v svobodi mnogoterih pomenov in funkcij. V poznem 18. in celotnem 19. stoletju se ilustracija razvije iz primarno dokumentarnega sredstva ter orodja znanstvenega v področje, ki presega status in funkcijo dopolnila k besedilu. Natančna grafična analiza narave, ki je izhajala bodisi iz botaničnih atlasov, zooloških monografij, geoloških diagramov itd., je postopoma sprožila mikropremike v smeri, kjer ilustracija ni bila več razumljena le kot dodatno orodje empiričnega opisa, temveč kot samostojna manifestacija estetskega pogleda. Z naraščajočim interdisciplinarnim prepletom grafike, oblikovanja, slikarstva, tiska in knjigoveštva ilustracija preseže status uporabne umetnosti in zavzame mesto v spektru avtonomnih likovnih praks.

Umetniški opus Šulinove se razrašča v celostno, premišljeno vizualno krajino, v kateri se niz akvarelnih ilustracij živali povezuje v obsežen in notranje skladen svet. Njena umetnost vzpostavlja lastno narativnost, v kateri vizualna pripoved temelji na premišljeni kompoziciji ter prenosu vsebine skozi barvo in linijo. Pomembno vlogo ima tudi gestualnost obrazov likov in artikulacija prostora, ki deluje kot nosilec ozadja ter subtilno oblikuje atmosfero in emocionalno razpoloženje prizora.

Kontinuiran slikarski univerzum, v katerem se pojavljajo motivi drobnih mišk, njihovi bivanjski prostori, vsakdanja opravila in tihi trenutki domačnosti vzpostavljajo ritmično, skoraj topografsko strukturo sveta, ki se razkriva postopoma, skozi variacije pogleda, detajla, oblačila, drže in oblike telesa, barve, predmeta, prostora ter perspektive in atmosfere. Prav tako akvarelna ilustracija s svojo transparentnostjo, nežnim platenjem in občutljivim ravnovesjem med nadzorom in spontanostjo omogoča subtilno gradnjo prostora in svetlobe. Barvne lazure so nanešene v tankih, transparentnih slojih, ki ohranjajo svetlobno odprtost papirja kot aktivnega nosilca svetlobe. Tonalna gradnja ostaja zadržana, kontrasti so mehko uravnoteženi, oblike pa se izrisujejo skozi nežne tonalne prehode in fine barvne variacije brez uporabe ostrih senc. Šulinova izkorišča lastnosti medija v njegovi klasični, prečiščeni obliki, kjer mehki prehodi tonov, rahlost robov, zadržana barvna lestvica in premišljeno puščanje praznin ustvarjajo vtis zračnosti in krhkosti. Tako akvarel dopolnjuje vsebinsko poetiko, saj njegova efemernost sovпада s svetom majhnih bitij, kjer je vsakdanje tiho, a pomenljivo, in kjer se čudež ne šopiri, temveč razodeva v drobnem.

Posebna pozornost je namenjena detajlu, teksturam oblačil, drobnim predmetom, rastlinju in arhitekturnim elementom bivališč. Ti detajli niso zgolj dekorativni, temveč nosijo narativno

in atmosfersko funkcijo, saj gledalca vabijo v kontemplativno opazovanje in počasno branje podobe. Posebno izraziti so prizori spanja, kjer miške počivajo v čajnih skodelicah, obdanih z blazinicami, ali zunaj, na dekah in blazinicah. Ti prizori ne le poudarjajo merilo sveta malih bitij, temveč vnašajo element intimne. Spanec kot univerzalno stanje ranljivosti in zaupanja tukaj postane likovni motiv, ki presega pripovednost in se približa meditativni podobi. Čajna skodelica, sicer predmet rituala budnosti in druženja, se preobrazi v zavetje, v mikroarhitekturni prostor počitka in domačnosti.

V umetničinem slogu je prisotna izjemna občutljivost za mikrokozmos, kjer se dopušča odprtost podob kot izraznih trenutkov in fragmentov tihega trajanja. Podobe niso vezane na konkretno literarno predlogo, temveč same ustvarjajo lastni svet in pomen. Gre za slikarski izraz, ki stoji na presečišču med pripovedjo, likovno poetiko in kontemplativno podobo. Čeprav njene ilustracije na prvi pogled delujejo nostalgичno, so tehnično izrazito reflektirane. Zavestno se izogibajo spektakularnim učinkom in namesto tega gradijo likovno prepričljivost skozi doslednost, ponovljivost in tiho virtuoznost.

Pomemben razširitveni moment njenega umetniškega ustvarjanja predstavlja dosledna individualizacija posameznih mišk, ki jo umetnica gradi z dodeljevanjem specifičnih predmetov in opravil. Ti predmeti niso naključni rekviziti, temveč delujejo kot ikonografski atributi, primerljivi s tradicijo alegoričnega in portretnega slikarstva, kjer je bil predmet ključen nosilec identitete, statusa, vloge ali notranjega značaja upodobljenega lika. V tem kontekstu miške niso anonimni prebivalci v mišjem svetu, temveč prepoznavne osebnosti z lastnimi nagnjenji, ritmi in notranjimi svetovi.

Čopič v šapici ene miške lahko označuje slikarko, slikarsko dejavnost, ustvarjalnost ali refleksijo umetniškega procesa znotraj samega opusa. Regrat, detelja, ali listki, ali rožica lahko vzpostavljajo povezavo z naravo in cikličnostjo rasti. Te miške delujejo kot tihe opazovalke sveta, nabiralke ali varuhinje sezonskega ritma. Literarno gradivo in časopis nakazujeta kontemplativno, refleksivno naravo, odnos do znanja, zgodb in časa, medtem ko lesena žlička ali pletena košara evocirata skrb za dom, prehrano in skupnostno dinamiko. Predmeti tako delujejo vzporedno z oblačili. Tako kot oblačila, tudi rekvizit razširja lik onkraj njegove fizične podobe. Skupaj tvorijo vizualno slovnico značaje, kjer obleka govori o času, okusu in estetskem redu, predmet pa o dejavnosti, navadi in notranjem nagnjenju. Umetnica s tem vzpostavlja zemljevid tihe karakterizacije, ki ne potrebuje besed, saj gledalec prepozna like skozi motive in predmete ter skozi drobne razlike v gestah, drži, oblačilih in dekorativnosti.

Nahajamo se v obdobju, v katerem se vsakdanje prakse, kot so pitje čaja, branje, ročna opravila in skrb za dom vizualno artikulirajo ter se vzpostavljajo kot nosilci simbolnega pomena. Dejanja, ki jih miške opravljajo, so univerzalno prepoznavna, skoraj arhetipska. Ta opravila ne pripadajo določenemu času, temveč ritmu človeškega bivanja nasploh.

Motiv mišk kot osrednjih protagonistk, oblečenih v starinska oblačila z morda viktorijanskim pridihom, je mogoče brati kot zavestno plastenje časovnosti, ki presega zgolj estetsko odločitev. Gre za preplet antropomorfizma, zgodovinskih kostumov in prizorov vsakdanjega življenja, ki skupaj ustvarjajo bogato in večplastno vizualno pripoved. Oblačila delujejo kot kulturni označevalci reda, rituala in meščanske intimnosti. Umetnica, prav tako tudi kostumografinja, kostumske reference prenese na miške, bitja, ki so tradicionalno umeščena na rob vidnega in nepomembnega. Na ta način pride do subtilnega premika v hierarhiji vrednosti. Drobno, spregledano in krhko postane nosilec kulture, zgodovine in estetskega dostojanstva. Miške niso zgolj ilustrativni liki, temveč polnopravne protagonistke mikrokozmičnega sveta.

Izrazita kostumografska dimenzija opusa dodatno pogloblja ilustrirano umetniško vrednost. Umetnica oblačil ne obravnava kot površinski dekor, temveč kot nosilce pomena. Natančna obdelava vzorcev, tkanin, čipk, okrasja, šalov in drobnih dodatkov v detajlih kaže na razumevanje oblačila kot razširjenega telesa in kot dodatni podaljšek vizualnega jezika. Starinsko viktorijansko oblačilo ta brezčasni vsakdan umesti v specifičen kulturni okvir, ki gledalcu ponuja estetsko distanco in prav skozi tovrstno distanco omogoča gledalcu kontemplacijo. Prizori niso realistično sodobni, temveč rahlo odmaknjeni kot spomin ali idealizirana podoba življenja, v katerem so počasnost, pozornost in ročno delo še imeli osrednje mesto in spoštovanje.

Motiv predpasnika, ki se ponavlja v oblačilni ikonografiji mišk, predstavlja enega izmed najtišjih, a vsebinsko bogatih kostumografskih elementov opusa. Gre za element, ki na prvi pogled deluje skromno, skoraj neopazno, a prav v tej zadržanosti nosi globoko pomenotvornost. Predpasnik postane znak spodobnosti, samodiscipline in pripravljenosti na delo, hkrati pa oblačilo, ki ločuje in ščiti čisto notranjo obleko od sveta opravil. Drži mejo med telesom in delom kot med posameznikom in njegovo nalogo ali opravilom, pri čemer ostaja zgodovinsko in simbolno tesno povezan z delom, skrbjo in zaščito ter hkrati vzpostavlja povezavo z intimnim in notranjim prostorom doma. V zgodovinskem kontekstu predpasnik ni bil zgolj funkcionalni kos oblačila, temveč označevalec vloge. Nosile so ga gospodinje, obrtnice, vrtnarke, šivilje, služkinje, kuharice, ustvarjalke, ženske, katerih delo je potekalo v ozadju, a je bilo ključno za delovanje vsakdana. Ko umetnica ta element prenese v svet mišk, se predpasnik osvobodi hierarhičnih konotacij in postane znak dostojanstva dela samega. Vsaka miška, ki ga nosi, je v stanju skrbi, in sicer tako do prostora, do drugega, kot do samega trenutka. Predpasnik tukaj ni obremenitev, temveč zaščitni ovoj, ki omogoča delovanje brez izgube nežnosti.

Kostumografske raznolikosti omogočajo tudi subtilno socialno diferenciacijo znotraj sveta mišk. Razlike v krojih, barvah, materialih, vzorcih in dodatkih lahko beremo kot namige na vloge, temperament, ali življenjski slog posameznih protagonistk. S tem pristopom se polje vizualne narativnosti ponovno razširja, pri čemer oblačilo prevzame vlogo enakovrednega pripovednega sredstva v svetu, kjer preteklost in sedanost ne izključujeta ena druge, temveč sobivata. Umetnica tako ne idealizira preteklosti, temveč izlušči njene simbolne plasti v univerzalno berljiv jezik. Miške niso heroji, temveč skrbniki vsakdana. Njihova oblačila in telesa govorijo o življenju, ki je hkrati preprosto in globoko premišljeno. Tako miške v starinskih oblekah ne pripadajo ne enemu ne drugemu času, temveč pripadajo brezčasnemu prostoru domišljije, kjer se majhni rituali vsakdana povzdignejo v nosilce pomena, lepote in tihe pripovedne globine.

Bistvo lepote in pomena se ne skriva v velikih gestah, temveč v pozornosti. Svet, ki ga umetnica gradi skozi svoje ilustrirane živalce, njihove obleke, predmete in vsakdanje rituale, uči gledalca počasnosti gledanja in občutljivosti zaznavanja. V svetu mišk individualnost ne izhaja iz izstopanja, temveč iz skladnega sobivanja razlik. Vsaka miška ima svojo nalogo, svojo nežno posebnost, vendar nobena ne prevlada nad drugo. Njihov svet deluje uravnoteženo prav zaradi raznolikosti majhnih vlog. V tem smislu umetniški univerzum umetnice ne ponuja eskapizma, temveč etično držo kot povabilo k spoštovanju drobnega, ranljivega in pogosto spregledanega.

Ilustracije tako ustvarjajo prostor, kjer se domišljija in resničnost ne izključujeta, temveč se zbližujeta. Starinska oblačila, akvarelna tehnika in intimni žanrski prizori ustvarjajo brezčasen prostor, v katerem preteklost postane vir toplote, ne nostalgije, in kjer vsakdan znova pridobi dostojanstvo. Svet mišk ne idealizira popolnosti, temveč slavi skrb, ponavljajoče vsakdanje, bližino in nežnost. Tako Šulinine živalce živijo kot drobni odlomki iz nevidne knjige, ki jo lahko prebiramo s ščepcem pravljíčnosti. V njih je zajeto občutenje začudenja in neulovljivi krhki fragmenti lepote, ki obstaja v svetu, kjer se male živali sprehajajo pokonci, skrbijo druga za drugo in bivajo v popolni harmoniji. Umetnica ustvarja prostor, v katerem se preprosto vsakdanje